

Από την κοινοβουλευτική δημοκρατία στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό

Η προσπάθεια της ελληνικής πολιτείας και των οργάνων της να καταστρατηγήσουν τις δημοκρατικές ελευθερίες των πολιτών μέχρις οριστικής καταργήσεως όταν κρινόταν απαραίτητο, ήταν εμφανέστατη την τριετία που πέρασε. □ Συνεργάστηκαν δε σε αυτή την κατεύθυνση και οι τρεις «ανεξάρτητες» εξουσίες του ελληνικού πολιτεύματος: νομοθετική, δικαστική και εκτελεστική εξουσία, έχουν επιδοθεί σε αλληλοδιαπλεκόμενη άμιλλα για την ταχύτερη απογύμνωση της ελληνικής «εννόμου τάξεως», από κάθε δημοκρατικό περιεχόμενο. □ **Από την επιχειρούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος και την δικαστική καταστολή των κοινωνικών αγώνων, έως την αμείλικτη βία των δυνάμεων της τάξης, και από τις κάμερες παρακολούθησης των διαδηλωτών έως τις κάμερες παρακολούθησης εργαζομένων στους χώρους εργασίας, όπου εμφανίστηκε έως και αστυνομικού τύπου φακέλωμα εργαζομένων από εργοδότης εταιρίες, με συλλογή αποτυπωμάτων τους, δείγματος DNA κλπ.**

Θα ήταν άστοχο να παραθέσουμε έναν ατελείωτο κατάλογο παραβιάσεων και παρανομιών, θα ήταν όμως ενδιαφέρον να σκιαγραφήσουμε την κίνηση της εγχώριας κοινοβουλευτικής αστικής «δημοκρατίας», σε συνδυασμό μάλιστα με το ευρωπαϊκό περιβάλλον. Από την παρακολούθηση της κίνησης των εθνικών κυβερνήσεων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τόσο σε νομοθετικό όσο και σε πραγματικό επίπεδο □ προκύπτει σαφώς η ταυτόχρονη, αλληλοδιαπλεκόμενη κίνηση εσωτερικού και διεθνούς δικαίου και πρακτικής των πολιτικών διοικητικών κέντρων, προς την □ κατεύθυνση της διαμόρφωσης του κερδοφόρου για το κεφάλαιο, κοινωνικοπολιτικού και οικονομικού χάρτη της φάσης του συστήματος που διανύουμε. □

Την ήττα των κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ότι αφορά την προώθηση του Ευρωσυντάγματος, ακολούθησαν νέες πρωτοβουλίες τους σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο. **Κεντρικός στόχος τόσο του υπερεθνικού οργανισμού όσο και των εθνικών κρατών, η επαναχάραξη των κοινωνικών συνόρων με τη ριζική αναθεώρηση του κοινωνικού συμβολαίου** με στόχο την αναδιάρθρωση του συνόλου των θεσμών, αρχών και διατάξεων (δικαίου, κράτους κλπ) □ και την επαναθεμελίωσή τους, επάνω στον κεντρικό πυρήνα της εκμετάλλευσης και της απόδοσης κερδών για το κεφάλαιο. □ **Θεμελιώδης αρχή των «σύγχρονων» κρατών και της Ε.Ε., ανακηρύσσεται η αγορά και η κερδοφορία των επιχειρήσεων μέσω του ακραίου ανταγωνισμού. Στόχος που αυτή τη φορά «θα πρέπει» να υπηρετείται από □ κάθε ιδιωτική, δημόσια ή κρατική δραστηριότητα, οποιουδήποτε είδους.** Έτσι κάθε εργασιακό δικαίωμα, κάθε κεκτημένη ελευθερία είτε έχει αποτυπωθεί στο Σύνταγμα είτε όχι, θα πρέπει προληπτικά να κατασταλούν ακόμη και πριν τη νομοθετική τους εξαφάνιση, μέσω της αστυνομικής ράβδου ή και της δικαστικής νομολογίας, στο βαθμό που αποτελούν εμπόδια στο άλμα προς την μεγαλύτερη ακόμη κερδοφορία των επιχειρήσεων, την οποία προωθούν οι κυβερνητικές πολιτικές.

Η ελληνική κυβέρνηση εισήγαγε πρόταση για την αναθεώρηση του Συντάγματος με σκοπό τη διαμόρφωση ενός νέου συντακτικού χάρτη, ο οποίος θα καταγράφει στις θεμελιώδεις αρχές του την απόλυτη πρωτοκαθεδρία της αγοράς και την **εμπορευματοποίηση όλων των τομέων της κοινωνικής δραστηριότητας (παιδεία, υγεία, πρόνοια, περιβάλλον)**, τη θωράκιση απέναντι στον εσωτερικό εχθρό, την μεγαλύτερη δυνατή κερδοφορία του κεφαλαίου και την εξαγωγή της στο διεθνές περιβάλλον, μέσω του ειδικού ρόλου της χώρας στην περιοχή, και όλα αυτά μεταβαίνοντας σε ένα νέο μοντέλο πολιτικής διακυβέρνησης που πολύ απέχει από την μέχρι σήμερα γνωστή αστική

κοινοβουλευτική δημοκρατία. □ □ Τα παραπάνω δε, σε απόλυτα διαλεκτική σχέση με τη στρατηγική επιλογή της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης και τον εντός αυτής ανταγωνισμό. □ Η κατ' όνομα αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ, έχοντας ήδη καταθέσει στο κοινοβούλιο την σύμφωνη γνώμη της, υποχώρησε «δι' ασήμαντον» διαδικαστική αφορμή, πιεζόμενη από τις σεισμικές δονήσεις του κινήματος της παιδείας. □

Στην ίδια κατεύθυνση, δύο χρόνια μετά την απόρριψη του Ευρωσυντάγματος, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, καταλήγουν στην προώθηση μιας νέας «ευρω - συνθήκης», στα πρότυπα του ευρωσυντάγματος, στην οποία «στρογγύλεψαν» τις αιχμές και με επουσιώδεις τροποποιήσεις, προσπαθούν να αποφύγουν τον σκόπελο των δημοψηφισμάτων και των κοινωνικών συγκρούσεων, μέσω της ψήφισής της από τα εθνικά κοινοβούλια.

Κατά τη διάρκεια των προσωρινών τουλάχιστον ναυαγίων των νομοθετικών σχεδίων, οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις εργαζομένων και φοιτητών, αντιμετωπίστηκαν με «παραδοσιακές» μεθόδους. **Αστυνομική βία με γκλοπ και σιδηγοροθιές, «ζαρντινιέρες» που επιτίθενται σε διαδηλωτές, μαζικές συλλήψεις με κατασκευασμένα κατηγορητήρια, προφυλακίσεις που ανέβασαν τις πωλήσεις πράσινων παπουτσιών...**

Η Δικαιοσύνη, μόνιμη αρωγός της εκάστοτε κυβερνητικής πολιτικής, εκδίδει σε ρυθμούς πολυγράφου, αποφάσεις, διατάξεις και γνωμοδοτήσεις που κηρύσσουν παράνομη κάθε απεργία, νομιμοποιούν μαζικές απολύσεις συμβασιούχων και μη, προφυλακίζουν διαδηλωτές, □ ποινικοποιούν το φρόνημα των πολιτών, καταδικάζουν φοιτητές διότι τόλμησαν να αμφισβητήσουν το ότι «ζούμε στο καλύτερο κοινωνικοπολιτικό σύστημα της ανθρώπινης ιστορίας» (όπως επί λέξει είπε στην αγόρευσή του εισαγγελέας που ζήτησε και πέτυχε την καταδίκη διαδηλωτών φοιτητών)!!! Η Τρίτη «ανεξάρτητη» εξουσία, □ πράγματι εγγυητική του πολιτεύματος (όχι απαραίτητα δημοκρατικού), αναλαμβάνει να εφαρμόσει με τρόπο πανηγυρικό - και διαπαιδαγωγικό για το κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας- την ποινική καταστολή των κοινωνικών αγώνων και να δηλώσει ότι πλέον το σύστημα είναι ανελαστικό σε οποιαδήποτε αμφισβήτησή του. Άλλωστε, □ Τα τελευταία χρόνια, με αλλεπάλληλες νομοθετικές παρεμβάσεις, **ο δικαστικός μηχανισμός απομακρύνθηκε ακόμη περισσότερο από το κοινό περί δικαίου αίσθημα και τον λαϊκό έλεγχο** και κινείται στον άξονα μιας, **διατυπωμένης πλέον**, σύγκρουσης συμφερόντων μεταξύ των θεσμών (βλέπε δομών του συστήματος) και □ των «ύποπτων» δικαιωμάτων των πολιτών. □

Πολύ περισσότερο όμως σήμερα, ο δικαστικός μηχανισμός αποκτά αναβαθμισμένο ρόλο για την προώθηση συνολικά των επιλογών του κοινωνικοπολιτικού συστήματος. Δεν είναι τυχαία η δραστηριότητα του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ο οποίος σαν σύγχρονος «υπερήρωας» του συστήματος, εκδίδει, κατά παράβαση κάθε συνταγματικής επιταγής, γνωμοδότηση που επιτρέπει στην αστυνομία την παρακολούθηση των διαδηλώσεων, παράλληλα δε, προσβάλει αναιρετικά, δικαστικές αποφάσεις που έχουν δικαιώσει συμβασιούχους! □

Ενώ η **ανυποληψία του πολιτικού προσωπικού, οδηγεί στην αναβαθμισμένη «χρήση» της «ανεξάρτητης Δικαιοσύνης» σε ρόλο εγγυητή □ της ομαλής και νόμιμης λειτουργίας του συστήματος.**

Τόσο η νομοθετική παραγωγή, όσο και η καθημερινή πολιτική πρακτική κυβερνώντων και

μηχανισμών, δεν αφήνουν περιθώρια για αυταπάτες. Κινούμαστε με ταχύτητα προς έναν διοικητικό ολοκληρωτισμό ο οποίος δεν επιτρέπει αμφισβητήσεις, μεταρρυθμίσεις, συννενοήσεις. Η ανελαστικότητα του συστήματος είναι τέτοια που μόνο με ένα διαρκές αποφασιστικό κίνημα των εργαζομένων μπορεί να ανατραπεί. Ένα κίνημα που θα υπερασπίζεται κάθε ελευθερία, όπου και αν είναι καταγεγραμμένη, ακόμη και αν δεν είναι καταγεγραμμένη, με στόχο την ικανοποίηση του μοναδικού πλήρους δημοκρατικού δικαιώματος, την κοινωνική απελευθέρωση.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

ΕΝΕΡΓΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΣΑ ΣΤΙΣ ΑΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ, ΣΤΟ ΚΟΥΚΟΥΛΩΜΑ ΤΩΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ

ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΟΜΟΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΔΙΑΤΑΞΗΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ Ή ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ (LEGAL AID) ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΑ ΤΟΥ ΔΣΑ